

Arrest

nr. 208 504 van 31 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. L'HEDIM
Edouard Kufferathlaan 24
1020 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Administratieve Vereenvoudiging van 28 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 maart 2018 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VOS, die *loco* advocaat A. L'HEDIM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 januari 2018 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

1.2. Op 28 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten;

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

-tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

onmiddellijk na de kennisgeving / uiterlijk op 28.01.2018

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

8 ° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. (PV BR.55.L6.004812/2018 van de politie zone van Brussel.)

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn/haar adres door te geven aan de autoriteiten.”

1.3. Op 28 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten;

(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

*voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen*2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

*De beslissing tot verwijdering van 28.01.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod *2)*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn/haar adres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk. (PV BR.55.L6.004812/2018 van de politie zone van Brussel.)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole

en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij stelt de Franse taal te kiezen als proceduretaal, wijst de Raad er op dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p737).

De zaak dient dus voor de Raad te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (*cf.* *RvS* 17 april 2002, nr. 105.632).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissingen door de verwerende partij werden genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en proportionaliteit en van het beginsel van proportionaliteit tussen de gevolgen van de maatregel voor de verzoekende partij en het door deze maatregel beoogde doel. De verzoekende partij voert ook het bestaan van een manifeste beoordelingsfout en machtsoverschrijding aan.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“En ce que :

La partie adverse motive sa décision d'ordre de quitter le territoire du 28.01.2018 comme suit :

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

1° 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

1° artikel 74/14 §3,1 er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. (PV BR,5516,004812/2018 van de politie zone van Brussel.)

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn/haar adres door te geven aan de autoriteiten.

La partie adverse motive sa décision d'ordre d'interdiction d'entrée du 28.01.2018 comme suit :

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkel termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn/haar adres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk. (PV BR.55.L6.004812/2018 van de politie zone van Brussel.)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Alors que :

Violation de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier ;

Défaut de motivation et violation de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs :

La Cour de justice est particulièrement insistante sur l'absence d'automaticité de la décision de réduction ou de suppression du délai de départ volontaire notamment en raison de son caractère d'exception par rapport au principe d'attribution d'un délai de 7 à 30 jours et rappelle que l'application de la directive en général doit se faire dans le respect des droits fondamentaux.

Ces droits influent sur cette volonté d'affirmer l'individualisation de la décision mais dépassent ce cadre (cfr. CJUE. 5 juin 2014, Bashir Mohamed Ali Mahdi. 4 V. CJUE. 5 juin 2014. Bashir Mohamed AliMahdL aff. C-146/14PPU, ECU :EU :C :2014 :1320, spéc. le § 62).;

L'absence d'automaticité implique non seulement que chaque cas soit étudié de manière individualisée mais également que la suppression, ou la réduction, du délai de départ volontaire soit envisagée comme une faculté et non comme une obligation en cas de danger pour l'ordre public (§ 73 de l'arrêt). L'idée est donc que le comportement mis en cause soit « fondé sur un constat de danger pour l'ordre public » mais à condition d'être accompagné d'une étude des circonstances et du contexte individuel des faits présentés (§ 52 et 57 de l'arrêt). ;

Comme susmentionné, le requérant est arrivé sur le territoire belge le 27 janvier 2018 venant d'Italie, celui dispose d'un titre de séjour italien pour une durée illimitée (carte de séjour résidant longue durée C.E) (pièce 3) ;

Le requérant a été arrêté par la police de ZP Bruxelles le lendemain, soit le 28 janvier 2018, alors qu'il était à la friterie (snack) occupé à discuter avec un membre du personnel de cet établissement ;

Donc le requérant indique qu'il est arrivé en Belgique le samedi 27 janvier 2018, il comptait se rendre le lundi 29 janvier 2018 à l'administration communale de sa résidence afin d'y faire acter sa déclaration d'arrivée conformément à la loi ;

Au moment de son interpellation, celui-ci n'enfreignait absolument pas la loi sur le séjour des étrangers en Belgique puisqu'il était toujours dans le délai prévu par la loi pour faire sa déclaration d'arrivée à l'administration communale ;

La partie adverse indique dans les décisions querellées que le requérant a été intercepté en flagrant délit de travail en noir dans ce snack ;

Le requérant indique qu'il ne travaillait absolument pas dans cet établissement au moment de son arrestation, celui-ci s'était tout simplement occupé à discuter avec un membre du personnel de cet établissement ;

Au moment de son interpellation par la police, le requérant ne portait aucune tenue de travail, ni ne servait des clients, aussi, aucun signe ne permettait de conclure qu'il travaillait dans l'établissement ;

La partie adverse avance pour motiver l'interdiction d'entrée délivrée que le requérant aurait été intercepté en flagrant délit de travail au noir alors qu'il n'en est rien puisqu'il ne travaillait pas au noir au moment de son interpellation par la police :

De plus, comme susmentionné, l'ordre de quitter le territoire lui-même n'apparaît pas comme étant justifié car comme susmentionné celui-ci a été délivré alors que le requérant était arrivé la veille en Belgique en provenance d'Italie muni d'un séjour italien parfaitement valable, ce dernier était donc toujours dans les délais pour faire acter sa déclaration d'arrivée à la commune de sa résidence ;

De ce fait, la partie adverse a manifestement motivé sa décision de manière tout à fait inadéquate :

L'ordre de quitter le territoire du 28.01.2018 et le motif pour lequel aucun délai n'a été accordé au requérant pour le départ volontaire sont clairement justifiés de manière inadéquate ;

Concernant l'interdiction d'entrée de 3 ans du 28.01.2018 prise par la partie adverse, le même raisonnement peut être adopté, en effet, l'interdiction d'entrée est justifiée par le fait que le requérant aurait été intercepté en flagrant délit de travail au noir alors qu'il n'en est rien puisqu'il ne travaillait pas au noir au moment de son interpellation par la police ;

Comme indiqué plus haut, au moment de son interception par la police, le requérant ne portait aucune tenue de travail, ni ne servait des clients, aussi, aucun signe ne permettait de conclure qu'il travaillait dans l'établissement ;

La motivation de l'interdiction d'entrée et la durée de celle-ci n'est absolument pas adéquate ;

Il est de jurisprudence administrative constante (voir, notamment : C.E., arrêts n° 97.866 du 13 juillet 2001 et 101.283 du 29 novembre 2001) que si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la partie requérante, elle comporte, néanmoins, l'obligation d'informer la partie requérante des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué et ce, aux termes d'une motivation qui réponde, fut-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé ;

Cette même jurisprudence enseigne également que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles celle-ci se fonde, en faisant apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur, afin de permettre au destinataire de la décision, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet ;

Sur ce dernier point, le Conseil du Contentieux des Etrangers rappelle régulièrement que le contrôle de légalité qu'il lui incombe de réaliser dans le cadre des recours qui lui sont soumis consiste, notamment, à vérifier si l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a donné des dits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation (cfr. dans le même sens, RvSt, n°101.624, 7 décembre 2001 et C.E., n°147.344, 6 juillet 2005) ;

La motivation avancée par la partie adverse est totalement inadéquate ;

Aussi, les actes querellés contreviennent à la loi du 21 juillet 1991 relative à la motivation forme"

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van

de Vreemdelingenwet omdat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten en op grond van artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet omdat zij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. Er wordt de verzoekende partij vervolgens geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, daar er een risico bestaat op onderduiken. In de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie, dat zij geen arbeidskaart of beroepskaart bezit, onder verwijzing naar PV BR.55.L6.004812/2018 van de politie van de zone Brussel, alsook dat de verzoekende partij geen gekend of vast verblijfsadres heeft of weigert haar adres door te geven aan de autoriteiten.

Ook betreffende het bestreden inreisverbod kan de Raad vaststellen dat dit duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit genomen is. In de motivering wordt zo verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan nu de verzoekende partij geen gekend of vast verblijfsadres heeft of weigert haar adres door te geven aan de autoriteiten. Voorts wordt erop gewezen dat zij op heterdaad betrapt is voor zwartwerk, zoals onder verwijzing naar PV BR.55.L6.004812/2018 van de politie van de zone Brussel, en dat gezien het winstgevend karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Voor de termijn van drie jaar van het inreisverbod wordt gemotiveerd dat het bevel gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar omdat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Er wordt besloten dat een inreisverbod van drie jaar proportioneel is gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en het bestreden inreisverbod zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bestreden bevel en het bestreden inreisverbod inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

3.4. Vooreerst betoogt de verzoekende partij dat de vermindering of het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek geen automatisme mag zijn gelet op het feit dat dit de uitzondering betreft op het beginsel van het toekennen van een termijn van 7 of 30 dagen, doch dient te gebeuren met inachtneming van de fundamentele rechten. Zij wijst erop dat de afwezigheid van automatismen niet alleen inhoudt dat elk geval individueel moet beoordeeld worden maar ook dat het niet toekennen of het verminderen van de termijn voor vrijwillig vertrek wordt gezien als een mogelijkheid en niet als een verplichting in geval van een gevaar voor de openbare orde. Zij stelt dat het idee aldus is dat het gedrag wordt gebaseerd op de vaststelling van een gevaar voor de openbare orde maar op voorwaarde dat dit gepaard gaat met een onderzoek van de omstandigheden en de individuele context van de voorliggende feiten.

Een dergelijk betoog is niet dienstig nu uit het bestreden bevel geenszins blijkt dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend omwille van de vaststelling dat zij een gevaar zou vormen voor de openbare orde. Voorts stelt de Raad vast dat er geenszins sprake is van een “*automatisme*” bij het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek. Er wordt in het bestreden bevel verduidelijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan daar er een risico op onderduiken bestaat, waarbij

wordt ingegaan op de voorliggende feiten en de individuele omstandigheden van de verzoekende partij. Er wordt immers op gewezen dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort, dat zij geen arbeids- of beroepskaart bezit en zij geen gekend of vast verblijfsadres heeft of dit weigert door te geven aan de autoriteiten.

3.5. Het bestreden bevel steunt op twee motieven die elk afzonderlijk het bevel kunnen schragen. De gemachtigde verwijst naar artikel 7, eerste lid, ten eerste en ten achtste die respectievelijk steunen op het feit dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en zij een beroepsactiviteit als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. Eén motief volstaat om deze beslissing te onderbouwen, zodat het louter feit dat een tweede motief niet deugdelijk is op zich niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden.

De kritiek van de verzoekende partij op het feit dat de verwerende partij aangaf dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, terwijl zij op 27 januari 2018 in België is aangekomen vanuit Italië, op 28 januari 2018 werd aangetroffen door de politie en van plan was zich op maandag 29 januari 2018 aan te melden bij het bestuur teneinde een aankomstverklaring af te leggen, dat zij op het moment van haar arrestatie nog in de wettelijk voorziene termijn was om haar aan te melden, is, nu deze is gericht tegen een overtollig motief, niet dienstig. Het motief dat de verzoekende partij een beroepsactiviteit als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging, volstaat om het bestreden bevel te kunnen schragen.

3.6. De verzoekende partij wijst erop dat zij op 28 januari 2018 gearresteerd werd door de politie terwijl zij in een "*friterie (snack)*" aan het discussiëren was met een personeelslid van deze zaak. Zij wijst erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen oordeelt dat zij op heterdaad betrapt werd tijdens zwartwerk in deze zaak. Zij verduidelijkt dat zij geenszins in deze zaak aan het werken was op het ogenblik van haar arrestatie, dat zij enkel bezig was te discussiëren met een personeelslid van deze zaak. Zij verduidelijkt dat zij op het ogenblik dat de politie haar aantrof, geen werkkledij droeg, noch klanten bediende en dat verder geen enkel teken toelaat te besluiten dat zij werkte in de zaak. De verzoekende partij meent dat om de beslissing houdende het inreisverbod te motiveren verwezen wordt naar het feit dat zij op heterdaad betrapt werd op zwartwerk terwijl dit niet klopt daar zij niet aan het werken was op het ogenblik dat de politie haar aantrof. De verzoekende partij meent dan ook dat de verwerende partij haar beslissing op inadequate wijze motiveerde. Zij wijst erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten en het motief betreffende het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek, op inadequate wijze gerechtvaardigd worden. Zij meent dat gelet op haar uiteenzetting de motieven van het inreisverbod en de duur niet adequaat zijn.

De verzoekende partij ontkent aldus een beroepsbedrijvigheid te hebben uitgeoefend als zelfstandige of in ondergeschikt verband en zich schuldig te hebben gemaakt aan zwartwerk.

De Raad verwijst naar de inhoud van het administratief verslag van 28 januari 2018, waaruit duidelijk blijkt dat het rapport wordt opgesteld omwille van "*Séjour illégal*" (illegaal verblijf) en "*Travail au noir*" (zwartwerk) en waarin duidelijk wordt vermeld dat de verzoekende partij verrast werd door de sociale inspectiediensten achter de toonbank van de snack. Uit voormeld administratief verslag blijkt aldus dat het aantreffen van de verzoekende partij achter de toonbank gekwalificeerd wordt als zwartwerk. De verzoekende partij toont geenszins aan dat deze kwalificatie foutief is, doch beperkt zich tot de stelling dat zij op het moment van de arrestatie niet aan het werken was. Het feit dat zij op het moment van de arrestatie niet aan het werken was, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij zich achter de toonbank bevond. Ook het feit dat zij aan het discussiëren was met een personeelslid doet geen afbreuk aan die vaststelling. Door enkel te stellen dat zij geen werkkledij droeg en op het ogenblik van de arrestatie geen klanten bediende, weerlegt zij evenmin de vaststelling dat zij zich achter de toonbank bevond, noch het feit dat zij zich schuldig maakte aan zwartwerk.

De Raad wijst er nog op dat een PV geen strafrechtelijke veroordeling uitmaakt, doch het de gemachtigde vrijstaat om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen.

De verzoekende partij ontkent ook niet dat zij niet in het bezit is van een beroepskaart/arbeidskaart om legaal in het Rijk te werken en te verblijven.

Het is dan ook niet foutief, noch kennelijk onredelijk dat de gemachtigde zowel bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek als bij het nemen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan, verwijst naar het verrichten van een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging, met andere woorden naar het zwartwerk zoals blijkt uit het PV dat vermeld wordt in beide bestreden beslissingen.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissingen, omwille van de verwijzing naar het zwartwerk, inadequaaf gemotiveerd werden.

3.7. De verzoekende partij maakt de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

3.8. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER